

[Statsministeren]

Fra dansk side har vi mulighed for gennem vor meget betydelige udviklingsbistand at støtte ulandenes bestræbelser i den retning. Det kan vi bl.a. gøre gennem den demokratifond, der har fået bred politisk støtte. Den kan bruges til at styrke en demokratisk udvikling over en bred front – ikke blot i udviklingslandene, men også i Central- og Østeuropa og i de baltiske lande.

Der skal også vises handlekraft over for de hjemlige, indenrigspolitiske opgaver.

Den økonomiske udvikling hos os er – som næsten altid – præget af både positive og negative træk.

Dansk økonomi er nu stærkt på vej mod ligevægt på betalingsbalancen over for udlandet. Det ser ud til, at underskuddet i år nedbringes til ca. 5 mia. kr. Det er en halvering i forhold til i fjor.

En stor fremgang i eksporten og lavere import har skabt et overskud på vare- og tjenestebalancen over for udlandet på over 30 mia. kr., svarende til ca. 4 pct. af BNP. Danmark er nu det OECD-land, der har det største overskud på vare- og tjenestebalancen.

Danske virksomheder klarer sig lige så godt som andre nordeuropæiske virksomheder på eksportmarkederne.

Det er målet inden for de nærmeste år at skabe et overskud på den samlede betalingsbalance, så der kan påbegyndes en tilbagebetaling af den udenlandske gæld. Derved formindskes de store rentebetalinger, og det vil fjerne møllestenen fra den danske økonomi og give et større manøvrerum i den økonomiske politik.

At dansk økonomi er på rette spor, understreges af den lave inflation. Lønstigningerne er under udlandets, og prisstigningerne i løbet af det seneste år er simpelt hen blandt de laveste i verden.

På den anden side har væksten i et par år været lav, både absolut og sammenlignet med andre lande. Derfor har vi fået underskud på statsfinanserne, og derfor er arbejdsløsheden steget. Det skønnes nu, at arbejdsløsheden i 1990 vil blive på 275.000.

Denne lave vækst har sin baggrund i en afdæmpning af den indenlandske efterspørgsel – især det private og det offentlige forbrug og boligbyggeriet.

Baggrunden for det er dels en glædelig stigning i den private opsparing – det havde vi sandelig behov for – og dels den stramme finanspolitik. Begge dele har været afgørende forudsætninger for den positive udvikling på betalingsbalancen.

Målet for regeringens økonomiske politik er at få skabt grundlaget for fuld beskæftigelse, gradvis at kunne øge levedoden og at sikre et godt miljø. Men det skal ske på en sådan måde, at vi kan fastholde den sunde udvikling også på længere sigt. Derfor skal underskuddet på betalingsbalancen bringes ud af verden. Det samme gælder selvfølgelig underskuddet på statsfinanserne.

Den stramme udgiftspolitik i den offentlige sektor og den stramme finanspolitik vil vi fortsætte. Også lavinflationen ønsker vi at fastholde. Der er i virkelighedens verden intet alternativ til en sådan politik. For første gang i mange år har vi nu en chance for at vinde kampen mod det kroniske og belastende underskud på betalingsbalancen, der er så ødelæggende for vores handlefrihed.

Nu har jeg sagt, hvad vi bør gøre. Jeg kan også give opskriften på, hvad vi ikke skal gøre: Vi skal ikke lempe finanserne med ikkefinansierede skattelettelser, vi skal ikke love hurtig real-lønsfremgang, og vi skal ikke øge de offentlige udgifter for kortvarigt at stimulere beskæftigelsen.

Vi skal holde fast. Vi skal holde fast i en politik, der for første gang nu virkelig er på vej til at tackle underskuddet over for udlandet.

Holde-fast-metoden er vist den eneste, som aldrig har været benyttet i dansk økonomisk politik. Den er selvfølgelig heller ikke populær. Det forstår jeg godt, for det gør ondt i indtjeningen og i beskæftigelsen i en række brancher, især dem, der har tilknytning til hjemmemarkedet. Men alligevel skal vi holde fast.

Men vi skal så tillige gøre det langt mere positivt, når vi støtter og hjælper. Og vi skal gøre en større indsats for at aktivere de ledige gennem uddannelse og job.

Jeg tror, vi alle sammen erkender, at vi har en række strukturelle knuder på vort arbejdsmarked, og disse knuder skal vi se at komme af med. Et mere smidigt og mere tilpassningsdueligt arbejdsmarked er den helt afgørende forudsætning for at komme arbejdsløsheden til livs. Det gælder særligt i vore dage, hvor ar-